BIBLIOTECA DE CATALUNYA

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 655 — Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. — 17 març 1934

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

Vers un ordre nou?

El trontoll social dels nostres dies atueix el nostre esperit. Aquest estat de depressió continuada, aquesta indisciplina social, aquest desgavell en totes les coses més transcendentals, tot això, és veritablement anorreador i no pot continuar.

Però ¿hi ha algú tan poc assenyat o irreflexiu que no vegi que l'estat actual d'agitació obeeix al fet que hi ha quelcom de podrit en el si d'aquesta societat que es mou amb aquest nerviosisme constant? ¿Hi ha algú que, després de meditar un xic sobre aquest estat catastròfic, pugui creure que és passatger i que ha de trobar el seu arranjament amb un govern fort, amb unes mides d'ordre, amb un enrobustiment del principi d'autoritat?

Amb aquests remeis podem sortir del pas. Podem salvar l'angúnia del moment actual; però no podrem tirar massa enllà si no vénen un conjunt de reformes que orientin el nostre món cap a una nova forma social profunda, que afecti els centres vitals de la nostra societat.

En l'ordre social ¿qui dubta que un món nou està a punt d'aparèixer, món nou que ha de venir a substituir la fallida del sistema capitalista que arreu es va desmoronant (ben entès que per capitalisme no entenem pas crisi de propietat privada, ni d'iniciativa individual) i el descrèdit del socialisme, fracassat gairebé abans de néixer a la vida pràctica? ¿Qui no troba, en els propis problemes socials d'avui, un fons de fracàs d'un sistema que no serveix per a portar el pa a la boca dels homes, mentre els productes de la terra s'han de fer desaparèixer en virtut de les lleis del propi sistema econòmico-liberal?

I no diguem res de l'ordre polític, on la reforma s'està portant a cap amb tota pressa i més urgentment del que molts podien creure fins ara. Els assaigs d'Itàlia i d'Alemanya estan carregats de defectes i de tares; però no es pot negar que un i altre són fondament populars als respectius països i que un i altre assenyalen la crisi definitiva d'un parlamentarisme eixorc, que ni governa, ni deixa governar. I no diguem res tampoc del que Àustria té preparat perquè, segons sembla, no hem de tardar molt a poder-ho conèixer i a poder-ne parlar amb total coneixement de causa.

¿Caiguda del règim liberal, individualista, de democràcia inorgànica, i implantació d'un règim corporativista, de democràcia organitzada, amb disciplina social, democràcia cristiana, en què els estaments socials trobin la representació i la defensa necessàries? La caiguda dels principis de la Revolució francesa i del sistema de Rousseau és avui ja una cosa evident i clara. ¿Què vindrà darrera d'això per a substituir-ho? .

Nosaltres només sabem una cosa; i és que cada vegada més el pensament dominant en la "Quadragesimo anno" es va insinuant en el món polítiico-social i que cada cop sembla més altament profètica la visió d'una societat futura, però potser ben pròxima, que el Sant Pare Pius XI va dibuixar de mà mestra en la seva famosa i transcendental Encíclica.

Llavors ¿per què hem de témer massa aquest canvi, nosaltres, els qui professem el Credo de la democràcia cristiana? Els trontolls d'ara són tal vegada el preludi d'un infantament de la societat futura. El que cal, per la nostra banda, és que aquesta societat futura no ens agafi desprevinguts i que treballem amb tot el cor a fi de batejar el nou ésser que cada dia més es va dibuixant en l'horitzó i que bé pot arribar a constituir el nou pensament i la nova figura d'una societat millor, més justa, més equilibrada, ço que val tant com dir més cristiana.

Quaresmals

PER JAUME RAVENTÓS

V

Precaucions higièniques

— Vàrem ser molt amatents, ànima meva, a repicar les campanes de goig. Ja ho veig! Acabàvem de sortir d'un mal pas i havíem quedat com esbojarrats d'alegria. Ara, però, ja més encalmat, vaig pensant en una possible recaiguda i això em fa posar pell de gallina.

— I que en són de dolentes les recaigudes. Molts en moren.

— Tal penso jo, ànima meva. I la veig tan fàcil! Gairebé et diria que estic com si ja m'hi trobés. ¿Qui podrà resistir les envestides dels enemics de l'ànima que no paren mai? I és clar, un dia o altre em trobaran distret o enfeblit... Vet aquí la meva preocupació actual que ha substituït la meva passada alegria. Tu, ànima meva, que tens el poder d'estudiar, d'analitzar i de reflexionar, digues-m'hi alguna cosa sobre tots aquests temors meus i aconsella'm.

— Quan un hom té propensió a una determinada malaltia s'ha de subjectar a tot un rengle de precaucions higièniques per no reincidir.

— Parla'm clar, ànima meva, si és que hi veus clar, perquè aquest problema el trobo del més gran interès i em preocupa de valent.

— M'aniré explicant tal com Déu m'ho fa entendre. Vàrem quedar que l'orgull i la sensualitat eren les causes principals de l'orientació equivocada de la teva vida, de la nostra vida. Si sabíem posar-nos dins d'una atmosfera de sobrietat o d'austeritat penso que ja hauríem avançat la meitat del camí.

— Explica'm, ànima meva, el significat d'aquestes paraules: sobretot, austeritat.

— Són dues paraules sinònimes, tal com les entenc. I són tals que signifiquen moltes coses com que representen tot un sistema de viure. La primera cosa que fa un home auster és fugir de l'ociositat com del foc i passar llargues hores treballant. Així com l'ociositat és la mare de tots els vicis, el treball assaona totes les virtuts i amb totes s'agermana i s'adiu.

— Nosaltres rai que hem de menester el treball per viure, ànima meva.

— Doncs aquesta necessitat que molts miren amb mala cara i àdhuc maleeixen, l'hem de considerar com una sort perquè ens fa fàcil la vida de treball i ens la dicta. Si no tinguéssim aquesta necessitat no ens quedaria altre camí que cercar-nos una o altra feina de les moltes que hi ha a la societat pels que no s'han de guanyar la vida i potser ens passaria allò que sovint veiem en gent d'aquesta mena que van papallonejant de l'una a l'altra i aviat es cansen de totes. ¿Oi que demanem cada dia a Déu Nostre Senyor el "nostre pa"? Doncs el nostre pa és el que ens guanyem treballant i l'ociós no té cap pa que sigui ben seu sinó que es menja el pa dels altres. Jo diria que quan Sant Pau dava aquella sentència, que qui no treballi que tampoc no mengi, volia dir aquestes coses que em sembla que també s'han d'aplicar als que viuen de les seves rendes.

— No t'escarrassis, ànima meva, que això ho tinc ben entès.

— Altrament un home auster o sobri esporgarà en la seva manera de viure les superfluïtats. Menjarà i dormirà per viure i no viurà per menjar i per dormir. Es prendrà aquelles comoditats que li facin el treball fàcil i agradable; però no treballarà amb la finalitat de multiplicar indefinidament les seves comoditats i menys encara amb la de treure's de sobre la càrrega del treball mentre per ell tingui salut i força.

— Potser sí, ànima meva, que m'havia fet la illusió d'arribar a ric per poder dir algun dia: que treballi qui vulgui.

— El treball és una funció social necessària per tothom, és una creu feta a la mida nostra que s'arriba a portar amb goig i qui se'n desfà sovint es troba amb altres de més feixugues i més tristes.

— Ja sé què vols dir; que el treball guareix de tristeses i preocupacions.

— I encara més. Un home auster avorreix i elimina les ostentacions del luxe i sap coordinar la modèstia del viure amb la seva posició social. El luxe és un mal social que contamina totes les classes, cria tants vicis com la mateixa ociositat i abriva els desitjos dels que no poden seguir les seves exigències ascendents i produeix explosions d'enveges i odis.

— Massa que tens raó. Llàstima que no puguis predicar aquestes coses a la plaça pública.

— Predica-les amb l'exemple que és la millor manera de predicar. I fora encara de totes aquestes formes externes d'austeritat hi ha una forma interna i espiritual, si no m'erro, que ha de tenir per objecte podar les nostres pretensions, desinflar les nostres manies de voler ser més que els altres, rebaixar el compte que tenim de la nostra capacitat i de la nostra força. D'aquesta mena d'austeritat espiritual interna en podrem dir també humilitat. I a fe que aquesta humilitat la podem ben bé fonamentar en la nostra experiència, en l'experiència de les nostres mateixes equivocacions passades.

BIOSER FORTIFICA

— Ara sí que em toques el viu de la llaga, ànima meva i fins em sento que aquesta forma d'austeritat ha d'ésser l'arrel de totes les altres formes de què m'has parlat. Donem per suposat que ja sóc auster, això és un dir, encara que ho sóc veritablement per la convicció i el desig. ¿S'hauran de prendre encara altres precaucions?

— L'austeritat sola ens podria portar a l'egoisme si no practiquéssim la misericòrdia amb els nostres germans que vol dir donar a ells tot el que sigui just i encara altres coses que en estricta justícia no ens podrien reclamar; però que ens hi obliga el ser ells germans nostres. Les obres de misericòrdia són catorze, etc. Repassa la doctrina.

— Sospito que l'austeritat i la misericòrdia seran bones amigues.

— I tal! L'austeritat del viure fa possible la misericòrdia. Si tens quatre i no més necessites dos, te'n queden dos per donar. Aquesta és una aritmètica clara. Qui tingui dues túniques que en doni una, deia el Baptista quan predicava en el desert.

— Ai, ànima meva! N'hi ha que en tenen deu i se les volen per ells i no els queda res per donar.

— La vida regalada i ostentosa és mira de reüll la misericòrdia com miraria un lladre que vol participar de la seva riquesa.

— I tot queda aquí?

— Falta encara una cosa que doni valor sobrenatural a l'austeritat i a la misericòrdia. És la pietat. Vista per dintre és l'afecció filial que tenim a Déu com al nostre Pare i la seva forma d'expressió és l'oració. La pietat dóna a l'austeritat el valor sobrenatural de la caritat. Amb la pietat l'austeritat és un antisèptic d'incalculable eficàcia i la misericòrdia és la moneda que ens compra la misericòrdia divina que tant hem de menester.

— Austeritat, misericòrdia, pietat...

— Em fa l'efecte que una vida austera, misericordiosa i piadosa ha de ser una mena de vida eminentment higiènica pels negocis de l'ànima. Qui sàpiga encarrilar-s'hi no ha de témer les envestides dels enemics de l'ànima.

MAS & ROCA
CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT
MAS i ROCA
CAMISERS
CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA
24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Cerebrino Mandri
Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei.
Useu sempre:
CEREBRINO MANDRI
No perjudica mai.
Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.
Provença, 203 - Barcelona

BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT
EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS
VIATGES & TURISME ESPLAI
INFORMACIONS I PRESSUPOSTOS GRATUITS
FONTANELLA, 12, 1.er
Telèfon núm. 11565
BARCELONA

El corporativisme

PER GASTON GERARD

Fa un quant temps que damunt les pàgines dels nostres diaris i en manta conferència es troba de moda el mot "corporativisme". Es repeteix amb fruïció i se li donen les interpretacions més adients al gust de cadascú.

Cal, però, obrar amb seny i prudència, i abans de parlar-ne massa posar les coses al seu lloc. Els fenòmens político-socials d'Itàlia, d'Alemanya; la Constitució de Portugal; els fets d'Austria amb l'enfonsada del socialisme, i, sobretot, el desig de trobar una fórmula que substitueixi la de la societat organitzada a base de democràcia inorgànica i de liberalisme econòmic, han fet néixer la inspiració del corporativisme.

I entre els catòlics, no cal dir-ho, la substància doctrinal de l'Encíclica "Quadragesimo anno", on es parla de la societat organitzada a base d'estaments, ha fet créixer en molts esperits generosos el desig de veure constituïda i organitzada la dita societat damunt d'aquests estaments. I ha semblat que el corporativisme podia conduir a semblant finalitat.

Cal, però, anar amb compte a no barrejar idees que de vegades ens podrien desorientar doctrinalment i ens podrien fer aparèixer als ulls de molts sota aparences que no corresponen a les realitats ni tan sols al nostre ideari i manera de concebre la societat.

No ens proposem, és clar, en els articles que sobre aquest tema pensem escriure, ni donar orientacions — que no som ni autoritzats ni competents per a fer-ho — ni esbrinar el que de bo i dolent hi pugui haver en aquestes concepcions corporativistes. El nostre propòsit és molt més modest i senzill: separar el gra de la palla, i deixar ben clar què pot representar la idea corporativista, sense confondre-la amb determinats sistemes polítics — que no tenen res a veure amb ella — i sense voler-la portar fins a conseqüències que tampoc no pot encloure.

Per altra part, tampoc no ens guia el propòsit de tractar el tema d'una manera científica ni sistemàtica — cosa que escauria millor en un llibre doctrinal — sinó senzillament exposar uns quants punts de vista que, si més no, puguin servir als nostres amics — sobretot als propagandistes — per a distingir el que és or i el que és oripell, i encara als nostres enemics de bona voluntat — ja que amb els altres no hi podem tenir esperança ni contacte — per a saber a què atendre's quan senten parlar de corporativisme, d'Estat corporatiu, etc.

I

Concepció harmònica de la societat

La societat, en conjunt, es pot concebre de dues maneres, tal vegada contradictòries i oposades:

Primer. Com un senzill conjunt, una simple pluralitat d'individus, una reunió d'individus que conviuen i entre els quals no hi ha sinó una pràctica juxtaposició i les relacions socials d'individu a individu; i dins aquesta concepció, parlar de voluntat collectiva, d'ésser o realitat social, val tant com perdre's en el buit, ja que els defensors d'aquesta concepció de la societatus diuen clarament: no hi ha tal realitat social ni tal voluntat collectiva (Duguit: "L'État", I).

Segon. Com una realitat distinta a la de tots i cadascun dels éssers individuals, com quelcom que no és la senzilla juxtaposició d'individus ni una senzilla pluralitat, sinó una realitat que resulta d'aquests individus, un ordre nou i distint del de tots plegats.

La primera concepció és filla d'un liberalisme individualista, inorgànic, que només veu en l'home un guarisme dins el tot social, sense que aquest representi res ni tingui cap valor en si mateix. La segona concepció, en canvi, és filla d'un major coneixement de les realitats socials, que veu en el món social quelcom més que la simple suma d'individualitats i guarismes.

La primera concepció porta, com a conseqüència, la lluita entre els homes, el concepte darwinista i la interpretació materialista de la història, on tot és fill de la lluita individual, primer, i de la lluita de classes, després. D'aquesta concepció neixen la lluita per la vida portada fins a les darreres conseqüències, la lluita entre els estaments, i la llei de l'oferta i la demanda amb tots els seus desastres d'aïllament dels homes i domini del més fort damunt el més feble.

La segona concepció, en canvi, ens faria caure en l'esborrament de la consciència individual i de les responsabilitats de cada ésser humà, i, com a últim extrem, en un panteisme eixorc i esterilitzador d'energies, de concepcions pròpies i de realitats i responsabilitats individuals. És la concepció organicista dels Schäffle, dels Worms, etc., i altres cappares del socialisme modern, en l'ordre filosòfic.

Entre una i altra concepció ¿no hi veieu una posició neta, harmònica, com ho és la concepció cristiana del món, que posa individu i societat dins els respectius marcs i colloca l'individu en situació harmònica amb els seus semblants i amb els interessos generals?

El cristianisme radica precisament en el descobriment i en les responsabilitats de la consciència individual i no pot permetre que aquestes responsabilitats es fonguin en el conjunt de la societat. I per això manté ben despert l'esperit individual, de lliure iniciativa, guiada aquesta llibertat per la llei eterna, per la llei natural, més tard, i per la llei revelada, al final.

Però ens equivocaríem si creguéssim que el seu sentit acaba aquí. Sempre, al costat del món individual ha vist el cristianisme el món social, el conjunt de la societat; i els deures envers aquesta societat han estat constantment dibuixats dins la pròpia consciència individual, com a resultat de l'amor al proïsme, fill de l'amor de Déu a tots els homes, considerats germans, amb deures sagrats els uns envers els altres.

I el liberalisme ha resultat enemic del cristianisme quan ha volgut exalçar excessivament la consciència individual, posant l'individu i els seus afanys per damunt de tota vida social; i el sentit social ha fugit dels límits marcats pel cristianisme quan ha volgut collocar la societat per damunt de l'home i ha volgut, en nom de la societat, anorrear en el món la noció de deures i responsabilitats individuals de l'home. ¿Podeu concebre una solució més perfecta, més harmònica, més ben lligada socialment i lògicament que la que consisteix a salvar la llibertat individual i ensems els drets de la collectivitat?

L'individualisme de Rousseau i la Declaració de Drets de l'home de 1789 van exalçar el sentiment de l'individu i els drets de l'home fins a extrems esveradors, que combinats amb el fenomen econòmic ens portaren la lluita per la vida i la lluita de classes fins a l'exacerbació. Per contracop, el socialisme, vingut com a fenomen de reacció contra un individualisme estúpid i antinatural, que deixava altre cop l'home convertit en fera i llop de l'home, ens ha portat a l'estat de collectivització que avui tots patim, però collectivització materialista, netament econòmica, i, per tant, inacceptable a la dignitat humana.

Entremig, el cristianisme — aliè a les accions i reaccions de la història en tot allò que li és fonamental — segueix proclamant els seus principis filosòfics immutables, eterns, dins els quals ha de caure necessàriament la societat quan l'hora de la fatiga produïda per les altres doctrines sigui vinguda.

Un dia, patírem d'individualisme. Avui, patim de socialització. Un tercer dia, i qui diu dia, diu moment social, arribarem a una solució harmònica entre els drets de l'individu i els drets de la collectivitat, i ens adonarem llavors que ens trobem en plena fórmula cristiana de concepció del món i d'enquadrament de l'home dins el marc de la societat.

Un xic de resum històric en matèria de fets i de tendències durant les darreries del segle XVIII^è^ i tot el segle XIX^è^ no ens ha de sobrar en aquestes notes per a aclarir conceptes.

La inquietud actual

Les presents circumstàncies polítiques i socials de la nostra terra — com les del món sencer — donen motius a la més viva i real inquietud. Les societats modernes es veuen indefectiblement abocades a una renovació transcendental i profunda. Els gèrmens de dissolució que s'han anat desenrotllant dintre seu, sense trobar obstacle, sinó més aviat estímul — cal confessar-ho per dolorosa que sigui la paradoxa — en els encarregats de vetllar pel bé comú, ara donen els seus funestos resultats.

La immoralitat estesa arreu, ha anat minant els fonaments mateixos del consorci civil; la desenfrenada cobejança ha fet emmudir els clams de la justícia i del dret; la venalitat ha portat la més escandalosa corrupció en les esferes oficials; la passió sensual ho ha envaït tot i a acumulat damunt la ruïna dels sentiments enlairats i nobles, els estralls incalculables de l'enviliment de la raça i la tragèdia dels cossos torturats i febles; l'egoisme ha enverinat la lluita social, tornant-la bàrbarament inhumana i dura; la supèrbia ha pujat al cap als poderosos i als privilegiats d'aquest món, i els ha fet devenir injustos i opressors, esclafant sense pietat els qui es troben sota d'ells; l'esperit de sedició i de revolta ha enfollit les masses populars, saturades d'odis infernals, sedents de venjances implacables; l'ambició de poder ha originat la lluita aferrissada entre els partits per a la possessió dels ressorts del governament, el falsejament de la voluntat popular, l'afany de subversió i de revolta davant els triomfs dels adversaris.

El panorama de l'actual estat del món és trist i desolador. La intranquillitat és, en alarmant progressió, cada vegada més aguda, més fonda. El nostre dissortat país ha sentit també ben durament aquests flagells que planen arreu. La situació política inestable i confusa, l'amenaça d'una revolució social que pretén destruir tota la nostra civilització i ofegar en sang les més preades llibertats públiques; la dissolució dels costums, pervertidora de la bondat proverbial de les nostres gents; l'allunyament de l'Església, sobretot per part de les classes treballadores, etcètera, són altres tants símptomes o manifestacions de la gravetat dels moments presents. I tot això ho veiem i ho vivim, ininterrompudament, dia rera dia. No té res d'estrany, doncs, que també nosaltres ens preguntem, a semblança del que es pregunten tants pobles, abatuts per l'adversitat: què cal fer?

Sortosament, aquesta pregunta té, per a nosaltres, catòlics, una contestació certa, una resposta infallible. El problema és únicament d'abnegació, constància i ardidesa a pregar i a treballar. No ens manquen pas la norma, l'orientació i el guiatge segurissims. Sabem perfectament els fidels que és allò que devem posar en pràctica per a allunyar els mals que vivament afligeixen tots els ciutadans. Contra l'indiferentisme religiós i l'apostasia de les masses, hem de promoure i engrandir les organitzacions d'Acció Catòlica; contra la lluita de classes, contra el malestar econòmico-social, contra la injusta distribució de les riqueses i les malvestats que aquesta injustícia comporta, hem de propagar, propugnar i implantar les lluminoses solucions de la doctrina social cristiana; contra una política inhonesta i sense entranyes, que té més en compte els interessos i les concupiscències partidistes que les exigències supremes del benestar general i del patriotisme, hem de fomentar i ajudar una política noble, enlairada, humana i generosa, que sigui veritablement un art de governar l'Estat i les corporacions públiques i servi escrupolosament i exquisida aquell difícil però indispensable equilibri entre la llibertat i l'autoritat que tan compromès es veu avui.

Acció Catòlica, Acció Social i política cristiana, heus ací els tres insubstituïbles remeis contra els mals que pateix la nostra Societat i que pervindran a ésser mortals, si no ens apressem a guarir-los amb la decisió, el zel, l'energia i la urgència que les circumstàncies imperiosament exigeixen i reclamen.

Déu vulgui que ningú no sigui sord a la veu del deure, que tothom es captingui de la grandesa de la missió que a tots i cada un dels homes de bona voluntat ha estat encomanada per la Providència, la qual, delicadament respectuosa amb la nostra llibertat, requereix per a la nostra salvació, el nostre propi i personal concurs.

L'Acció Catòlica en la vida parroquial

I

Si l'Acció Catòlica és l'apostolat seglar per a estructurar el cos vivent de Crist a base d'un sacerdoci general i no una representació pública — cosa que no dubtem — llavors solament existeix un punt per a establir aquesta actuació, i aquest és la parròquia, la cèllula més petita del cos de Crist. A continuació volem donar als lectors un exemple de la manera com una ciutat del Rin, que té set parròquies, ha emprès aquest treball. Ha de servir d'exemple per a saber com han estat compreses les idees decisives de l'encíclica del Papa i de la manera com s'ha procedit a la llur realització. Publiquem a continuació la convocatòria per organitzar l'Acció Catòlica i, després, una ressenya de les activitats acomplertes durant l'any primer.

"La parròquia, en la qual viu com a cristià i com a membre de l'Església, on rep els mitjans de la nostra fe catòlica, es dirigeix a vostè per a presentar-li un desig.

Com sabrà per conversa, o per la premsa, els rectors han decidit organitzar en les llurs parròquies respectives l'Acció Catòlica. En una reunió molt concorreguda es va decidir l'organització que s'ha començat a posar en pràctica. En cada parròquia hi haurà un comitè, presidit pel rector i dos seglars. El conjunt dels comitès de les set parròquies formen el comitè directiu de la ciutat, al front del qual hi haurà un sacerdot i dos seglars.

Aquesta és l'estructura externa que ja està molt avançada. Ara anem a incorporar l'Acció Catòlica a la parròquia. L'objectiu de l'Acció Catòlica és que tots els creients catòlics ens comportem o aprenguem a comportar-nos segons els tresors de la fe catòlica i segons els deures que ella ens imposa. I és objectiu de l'Acció Catòlica el de viure totalment i completament la vida cristiana dintre del marc de la parròquia. Si som vertaders cristians formem també necessàriament la parròquia amb el Crist.

Així la parròquia és per al vertader crient l'indret on viu i ajuda a viure la vida de la gràcia que prové de l'Església. Hem de voler amb plena consciència i, com a homes de caràcter, que la parròquia, que sense l'Acció Catòlica ja existia, esdevingui una comunitat vertaderament religiosa, una perfecta parròquia del Crist. I nosaltres, com a individus cristians, hem de fer tots els possibles perquè la parròquia floreixi i sigui una cosa vivent.

Les associacions piadoses i les representacions són associacions i són representacions. Els seus fins particulars han entusiasmat a molts. Un nombre considerable de parroquians cerca per aquest camí l'afermament i la pràctica de la llur vida religiosa. S'ha demostrat, però, que aquestes associacions no arriben a estendre's per tota la parròquia. I és precisament el Papa actual Pius XI qui ha dit públicament i ha manifestat el desig apremiant que els creients es tornin a sentir conjuntament parròquia i la gran responsabilitat que tots tenen d'aprendre i d'actuar en la parròquia. L'escampa en grups i grupets és grossa a les fileres dels catòlics.

Contra això cal fer reviure la consciència del conjunt i de la vida collectiva catòlica per tal d'oposar-se a la disgregació i escampadissa tan perjudicials per a l'ànima i per a l'Esglsia. El mitjà per a arribar a aquest fi és "l'Acció Catòlica a la parròquia".

Aquí vénen les línies directives per a aquesta empresa:

1. La parròquia és una comunió de l'altar. A ella ha de servir l'Acció religiosa que de nou ha d'ésser introduïda.

Estimat amic, ¿sabem els que som catòlics, els vertaders catòlics, quina comunió més admirable és, i com s'alimenta i se sosté de l'altar?

Procurem conrear aquesta comunió? ¿Vivim en ella com germans, com anelles d'una cadena santa sense distinció d'educació, de posició, d'estament, d'edat, de partit, d'associació? Davant l'altar de la nostra església desapareix tota diferència, tota discussió i tota petitesa d'uns homes amb els altres. Aquí som tothora i en tots temps la santa comunitat de germans. A la fi de la missa el sacerdot diu: *Ite, missa est*: Aneu-vos-en a la vostra missió. Aneu al vostre dia de treball i viviu i opereu allò que Crist ha posat en nosaltres. Sigueu cristians, sigueu germans en la parròquia, sigue-ho en la vostra parròquia.

Aquí comença l'Acció Catòlica. Volem i devem cercar que la comunió de l'altar penetri en la nostra vida, guardar-la desvetllada i donar-li calor. Als catòlics no ens permès oblidar en les lluites de la vida allò que el Crist ha posat en nosaltres. Aquí segueix la valoració d'allò que la gràcia de la Providència ens ha donat. Així guia el nostre camí de l'altar al treball. De l'indret d'on rebem la vida cap a l'indret de la nostra professió, de la nostra existència. El primer indicador de l'Acció Catòlica és "l'Acció religiosa". El segon que la segueix "l'Acció Social".

2. La parròquia és una vida de comunitat.

Aquí comença l'Acció Social. Correspon aquí que la parròquia creï una organització. Aquesta organització ha d'acoblar i cridar totes les associacions d'homes, els grups, els estaments i les professions que tenen interès per a la vida de la parròquia. Un o diversos membres de confiança i responsables de cada una d'aquestes organitzacions han de constituir el "Comitè parroquial de l'Acció Catòlica". Aquest Comitè és presidit pel sacerdot de la parròquia i pels dos seglars que van ésser nomenats en la reunió de rectors.

Aquell que és cridat i pregat per la parròquia a formar part d'aquest comitè ha de tenir el convenciment que la comunió de l'altar, on tenim tots el mateix pensament, ha de trobar en el Comitè parroquial d'Acció Catòlica el seu germà bessó i que nosaltres hem d'encaminar els nostres esforços per a crear-nos un lloc en la vida social on nosaltres intervinguem com a catòlics. És necessari el Comitè parroquial perquè la parròquia irradiï tant com sigui possible, tan extensament com pugui i tan intensament com es pugui donar en la nostra vida quotidiana i de professió, i perquè el foc de

caritat que hem rebut de l'altar no ens deixi oblidar que pertot arreu hem d'ésser germans. S'elegeix el Comitè parroquial no com una corporació de representants que es discuteixen pels primers llocs, per a defensar els interessos d'associació i de professió, o per punts de mira estrets i partidistes. Una conducta semblant és indigna d'una parròquia catòlica i no porta cap benedicció. El que és propi d'una parròquia és tot el contrari. Els homes i els joves del nostre gran Comitè parroquial s'han de sentir exponents i membres responsables dels seus grups, però cada dia millor disposats a ajudar a estructurar la parròquia en sentit de la comunitat de l'altar. Els membres del Comitè han d'ésser una mena d'homes de confiança de la parròquia i s'han de sentir responsables per a incorporar a la seva associació, estament o professió allò que ens interessa com a catòlics. En quant sigui possible i aconsellable han d'ésser membres d'atracció dels altres socis de l'associació i de l'estament i donar-se la pena perquè, per aquest cantó, es procedeixi amb tota decisió a l'estructura interna i externa i a la unió de la parròquia.

D'aquesta manera, molt aviat els millors membres de les seccions més vitals de la parròquia, de les associacions i dels grups passaran a formar part del Comitè parroquial. Pensem sempre que hem de tendir cap a la unitat. Crist ens l'ha deixada com el seu preciós testament. No cridem a estructurar el quadro del conjunt de la parròquia caps "representants" sinó aquells que, com a membres vivents de l'Església santa, són portadors d'una bona voluntat per a establir la unitat i la unió. La diversitat volguda per Déu de professions, estaments, riquesa i interessos és per a nosaltres un estímul, un deure seriós de seguir i de cercar el complement de la posició individual en el marc de la unitat religiosa de la parròquia.

. . . . . .

Cal advertir d'una manera breu i decidida que, com aquest escrit li pot demostrar, les activitats de l'Acció Catòlica no comporten de cap de les maneres objectius polítics o de partit. Aquests són exclosos per principi. Ha estat un desig especial del Papa en instaurar l'Acció Catòlica l'allunyar de la parròquia i dels fidels tot partidisme, tot atac, tota competència entre les associacions de caràcter religiós o lliure per tal d'arribar a la vertadera unió.

L'Acció Catòlica rep l'empenta i els deures de l'altar de la parròquia. Ni és un partit, ni una associació, ni una classe. És una de les anelles d'una cadena santa del cos sant de la Cristiandat. La lluita no és la solució donada per Sa Santedat Pius XI a l'Acció Catòlica, sinó, com ell mateix ha dit: "Pax Christi in regno Christi." La pau de Crist en el regne de Crist.

II

Ressenya d'un any de treball

Un any enrera, en fer aquesta crida, no es podia sospitar que fos tan ple d'iniciatives per tots cantons el treball que emprenem, com avui ens sembla providencial i necessari, tota vegada que els tipus d'organitzacions allunyades de la vida de l'Església es desfan davant la força i la violència i, per tant, esdevenen problemàtiques. L'Acció Catòlica, pels seus aspectes i per la seva forma, ens semblava plena de sentit en considerar-la internament i externa. Després el mot "actio" pres de la vida eclesiàstica adquireix un contingut de primer ordre. Demés, tot membre major d'edat de l'Església catòlica té la missió d'aprendre a actuar i d'actuar com a "catòlic" i no sols pot sinó que deu fer-ho. És l'altar i no la trona, ni el local de l'associació, ço que ens mou i ens obliga a emprendre i a fomentar l'obra de l'Acció Catòlica. Avui, com sempre, és el sacerdot que ha ofert el sacrifici a l'altar, el que ha acomplert l'"actio", qui dóna la pau de Crist en el regne de Crist.

La pau ve de l'altar. Per la vida de l'"Acció Catòlica" el regne de Crist reviu sempre de nou, és instituït de nou i de nou es desplega. Entorn de l'altar hi ha la parròquia, entorn del sacerdot i del rector la unió de l'altar. El que hi ha entorn de l'altar és unió de parroquians no associacions. Del contingut de les paraules es dedueix el deure apremiant: Acció Catòlica més plena de sentit que acció religiosa; de la primera provenen totes les activitats de la vida catòlica; en ella hem de cercar i veure primerament la seva missió pròpia.

Ja que ens preocupem d'ésser sincerament obedients vàrem trobar un camp d'activitats que ens suggestionà per a les activitats més belles i atractives. Convertir la parròquia en unió de l'altar, fer-la vivent fou un dels objectius que vàrem trobar més bells i més aptes per a atreure les nostres activitats. Fer conèixer la connexió de la parròquia amb l'altar, fer-la vivent, renovar-la, fer sentir la seva influència en la vida cristiana i representar-la als creients com a font d'una sèrie de noves empreses. L'Acció Catòlica ha d'ésser expressió de la plenitud de l'esperit i de la vida cristiana.

Aquesta és la part de principis de la missió de l'Acció Catòlica. La tasca acomplerta en un any difícilment pot condensar-se en un breu resum. Deuria precedir-lo una descripció de l'estructura social de la parròquia, la seva grandària, la seva extensió, el caràcter, el fons civil, la vida religiosa en les associacions i els organismes. Essent l'objecte nostre considerar i presentar la parròquia com una realitat i un fet sobrenatural, l'exposició s'ha de limitar a allò que és més essencial.

El marc d'organització pel nostre treball és el Comitè parroquial de l'Acció Catòlica. En ell es van tenir en compte els aspectes professional, els socis i representants de les múltiples associacions religioses, però amb tot es va donar singular preferència als individus. La selecció havia portat un cercle de treball del qual formaven part cinc seglars i tres sacerdots.

El cap de l'Acció Catòlica en la parròquia és el rector *ecclesiæ parochialis*, com a sacerdot de l'altar. Té al costat dos seglars que foren elegits en una assemblea a proposta dels sacerdots. El Comitè ha d'ésser una figura de la unió de l'altar i ha d'ajudar a integrar la parròquia. De cap de les maneres no se l'ha de considerar com una organització de teulades amunt de les associacions existents, encara que necessàriament hagi pres una tal funció. El nombre dels socis creix. Fins ara el Comitè parroquial només ha cridat homes i joves. Més endavant seguiran les senyores i les senyoretes. Metges, mestres, advocats, comerciants, oficials, mariners, obrers, fabricants, ferroviaris, empleats de correus,

nombrosos membres de la Junta d'obra de l'església, de la capella de cant, associació d'homes, associació de joves i nombrosos socis d'associacions civils i un gran nombre de fidels van respondre a la crida del Comitè parroquial de l'Acció Catòlica.

Els membres d'aquest Comitè i tots plegats manifestaren interès per un cicle de conferències sobre l'estat de la vida del creient en l'Església i els sagraments. El baptisme, la confirmació, el matrimoni, l'ordre sagrat varen proporcionar temes a una sèrie interessantíssima de conferències donades amb gran competència per sacerdots i acompanyades de projeccions, música, lectures de textos sagrats.

La finalitat d'aquestes conferències era portar el creient a tenir una personalitat pròpia en l'Església i conduir-lo a conèixer la riquesa de la vida dels sagraments. Durant la Quaresma es pogué dedicar tot l'impuls de l'Acció Catòlica a tota la parròquia. Anunciada amb insistència i feta conèixer la iniciativa pels seglars auxiliars (visita domiciliària, anuncis) es va celebrar una "setmana religiosa", que tenia per tema central "La parròquia i la unió en l'altar". S'aprenia a valorar degudament els sermons que un pare benedictí feia cada vespre amb temes sempre més interessants i atraients. "La celebració de la missa com a acció collectiva" va constituir el tema de les exhortacions. Van ésser objecte d'explicacions especials l'Ofici solemne de la clausura de la setmana, festa a la vegada del patró de la parròquia i el text de la missa d'aquesta festa. La parròquia, com a celebradora de la festivitat, havia d'ésser coneguda dels fidels. Hi hagué les innovacions següents referents al caràcter collectiu de la parròquia: processó dels sacerdots cap a l'altar, el poble responent, la capella al presbiteri, comunió general en l'Ofici solemne, etc.

La setmana religiosa va acabar amb el cant d'unes vespres solemnes en acció de gràcies. Durant la setmana hi va haver conferències especials per a mestres, homes de carrera, Comitè d'Acció Catòlica, etcètera.

Els fruits de la setmana religiosa han estat múltiples. Els grups de mestres i homes de carrera reunits per primera vegada han de continuar reunint-se. Es va formar una escola *puerorum* de més de 30 nens que han d'aprendre de cantar gregorià i ha de completar la capella de cant. Reorganització de la capella establint una disciplina rigorosa i l'interès per a la música gregoriana. Cantar sovint prop de l'altar i donar ocasió a rebre amb més freqüència la sagrada comunió. Interès a assistir a l'Ofici solemne com a acte litúrgic collectiu de la parròquia.

Formació d'un cercle litúrgic amb elements de tots els estaments, en el qual, una vegada per setmana, s'expliquin els textos, els costums i les festivitats de l'Església. Els sermons del diumenge varen anar encaminats, durant molts diumenges, a fer reviure i a profunditzar les idees sembrades en la setmana religiosa. En l'hivern d'enguany ha de continuar la formació dels membres seglars del Comitè parroquial. El tema general és: "L'Església santa."

Aquesta ha estat en línies generals l'activitat de l'Acció Catòlica en una parròquia. És admirable com en diferents direccions els membres del Comitè parroquial han participat en el treball més variat de la parròquia. Amb Sant Pere anem a pescar!

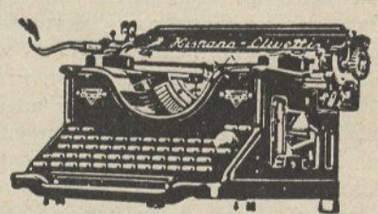
S'ha format un grup interessat en les biblioteques parroquials; una sèrie de mestres i seglars es posen a disposició de la floreixent joventut catòlica. L'obra de Sant Bonifaci (per al culte i clerecia de la diàspora) ha d'ésser fomentada i s'ha d'excitar l'interès de la joventut per a ella. L'escola de nois i l'escolania seran incorporats a la joventut catòlica. D'aquesta manera la joventut entra altra vegada en contacte amb la parròquia i en rep vida interior.

Una comissió del Comitè parroquial s'ha imposat la missió de cercar tots els catòlics que vagin a viure a la parròquia, sense distinció de persones, estament o edat, saludar-los com a membres nous de la parròquia i informar-los de les característiques especials del nou indret.

És important de constatar en aquest resum les experiències fetes: El principi de treball de l'Acció Catòlica en la parròquia dóna possibilitats fins ara desconegudes de la participació dels seglars en l'apostolat jeràrquic de l'Església. Demés dóna una alegria als seglars per la llur collaboració contraposada al treball exclusivista de les associacions i de la cura d'ànimes que ha influït i influeix d'una manera coixa. No és cosa fàcil portar cap a les activitats parroquials l'armatosta de l'organització de les associacions, tota vegada que la vida collectiva i la unió dels fidels entre ells i amb els seus sacerdots pateixen d'ella en la vida parroquial. La renovació de la consciència collectiva dels fidels a base de la parròquia com unió de l'altar, s'ha de considerar com un dels objectius urgents de l'Acció Catòlica, com el primer en el sentit rigorós de la paraula i després en l'ample marc de les activitats dels fidels com a membres creients del Corpus Christi, la imatge del qual és la parròquia en la "consecratio mundi" en l'"omnia instaurare in Christo".

H. G. WINK

De la revista "Das Wort in der Zeit".

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

EL MOVIMENT SOCIAL

El fracàs de la vaga general

PER J. CIVERA I SORMANI

Ja fa molt de temps que els comunistes tenien el propòsit de fer esclatar la vaga general revolucionària. Com que ells no tenen força ni tan sols per iniciar un moviment revolucionari, van inventar el truc de l'Aliança Obrera. Sota la bandera d'aquest organisme s'hi havien d'aixoplugar totes les organitzacions obreres. La primera vegada que es posa en contacte amb la realitat fracassa sorollosament. Llança un manifest anunciant la vaga general revolucionària, i els obrers de Barcelona es neguen a secundar-la.

Dins de l'Aliança hi ha elements heterogenis que és molt difícil de mobilitzar. Ha passat el que nosaltres prevèiem que passaria. ¿Com és possible que es posin d'acord les organitzacions que defensen ideologies oposades? Si l'Aliança Obrera anés extenent-se arreu d'Espanya i esdevingués tan forta que aconseguís amb una vaga general fer caure el règim imperant, s'iniciaria una lluita aferrisada entre els seus components.

En Largo Caballero ha dit públicament que creu eficaç l'actuació de l'Aliança Obrera. Els socialistes han ingressat dins d'aquest organisme revolucionari, i, per tant, no creiem que si triomfés la revolució social, toleressin l'hegemonia dels elements comunistes. Totes les ideologies que estan representades dins de l'Aliança lluitarien ardidament per aconseguir imposar-se. Caldria fer una altra revolució, per a saber quins són elements que en definitiva han de triomfar. Els comunistes dirien que havien esgrimit les armes de combat per a fer-nos conèixer el paradís comunista; i els socialistes ens dirien també que havien lluitat per a fer triomfar el socialisme. L'Aliança Obrera no és, doncs, altra cosa que un contuberni monstruós.

Algú potser es preguntarà perquè la vaga general ha fracassat a Barcelona, i en canvi ha estat plantejada en diverses localitats de Catalunya. La resposta és molt senzilla. Els anarquistes de la Confederació han deixat que l'Aliança Obrera decretés la vaga general. No solament no s'hi han oposat, sinó que han dit públicament que ells veien amb simpatia tots els moviments revolucionaris. Cal, però, tenir en compte que els dirigents de la Confederació no són partidaris de l'Aliança Obrera, i, per tant, han fet fracassar a Barcelona la vaga general. En compte d'actuar s'han limitat a adoptar una actitud espectant. Tingueu la seguretat que si els obrers s'engresquen i abandonen el treball, els homes de la Confederació s'haurien llançat ràpidament al carrer. Ho diuen ben clarament en uns fulls clandestins que han estat repartits profusament entre els militants de la Confederació.

A Barcelona predomina la Confederació. És el darrer baluard dels anarquistes. Per a fer esclatar la vaga general cal comptar amb la collaboració dels dirigents d'aquell organisme. A més cal tenir en compte que disposen d'un grup d'homes d'acció que, per qualsevol motiu, fan funcionar la pistola. Les vagues generals quan no responen a un desig general dels obrers, únicament poden plantejar-se mitjançant la coacció. Els militants de la Confederació són mestres en aquest art.

Fixeu-vos en un fet ben significatiu: el dia que havia d'esclatar la vaga general no es va disparar a Barcelona ni un sol tret. Si la Confederació hagués intervingut en el plantejament de la vaga s'haurien registrat moltes coaccions i hauria estat agredida la força pública. El militant de la Confederació no pot prescindir de l'arma de la violència.

En les localitats de Catalunya, on no predominen els dirigents de la Confederació, es va plantejar la vaga. És natural que hagi estat així, perquè els Sindicats exclosos de la Confederació i els trentistes formen part de l'Aliança Obrera. Els trentistes són els qui segueixen les orientacions del grup anomenat dels "Trenta", del qual ha format part fins ara el destacat sindicalista Angel Pestaña. Es va separar d'aquell grup perquè creu que l'obrer ha de tenir participació en els organismes públics. En Pestaña no és partidari de l'abstencionisme polític.

Després del fracàs que ha obtingut l'Aliança Obrera, esdevindran més violentes les lluites internes dels Sindicats. S'entaularà una lluita apassionada entre els comunistes que han creat el Front Únic i els anarquistes que creuen que no els cal la collaboració de les altres organitzacions obreres per a fer esclatar la revolució social.

Ha passat el perill de la vaga, però ara caldrà superar-ne un altre de més greu. Ens referim al conflicte del ram de llum i força. El personal de totes les Empreses d'aquest ram, com és sabut, ha format un Front Únic; i si abans del dia 15 no han arribat a un acord, plantejaran la vaga general. La Confederació no intervé en aquest conflicte. Els obrers volen que les Empreses acceptin el projecte d'assegurances que ha estat redactat d'acord amb el nou contracte de treball.

El Conseller de Treball ha dit mantes vegades que no creu que es plantegi la vaga; però els dirigents del Front Únic han manifestat en una nota que ha publicat la premsa local que estan disposats a abandonar el treball si les Empreses no accepten el projecte d'assegurances.

Cal reconèixer que el Front Únic no vol tornar enrera. En l'assemblea que es va celebrar darrerament, els assembleistes van prendre l'acord d'anar a la vaga el dia 15 si no es trobava una fórmula de concòrdia. Els membres que formen la Junta del Front Únic, o bé han de dimitir davant el fracàs de llurs gestions, o bé han de complir la voluntat de l'assemblea.

Cal suposar que s'imposarà el seny i que serà evitada una vaga de tanta gravetat.

Fonament individual i social

PER J. BLANCH I BOÉS

Vindicat l'origen doctrinal del salari familiar — glòria de la sociologia cristiana — i fixat que el dret a obtenir-lo i el deure de donar-lo és de justícia social, anem ara a estudiar la naturalesa interna i les característiques de l'esmentat dret en el seu doble aspecte individual i social.

El salari familiar com a dret individual es fonamenta en el que té tot home — i per tant, també el treballador — a constituir una família, i en el deure correlatiu de mantenir-la. "Referent a l'elecció d'estat, diu Lleó XIII en la "Rerum Novarum" i reprodueix Pius XI en la "Quadragesimo Anno", no hi ha dubte que hom pot, al seu albir, escollir una de dues coses: o seguir el consell de Jesucrist servant virginitat o lligar-se amb els vincles del matrimoni. Cap llei humana no pot privar l'home del dret natural i primari de contraure matrimoni, ni pot tampoc cap llei humana posar fites a la causa cabdal del matrimoni: *Creixeu i multipliqueu-vos.*"

Ara bé, aquesta facultat que escau a tot home de bastir una llar, no pot pas ésser negada a l'obrer sense gravíssima ofensa a la llei natural i a la seva pròpia dignitat humana. En efecte, l'obrer, com a home, té dos instints, els quals, dintre el legal i el lícit, cal donar possibilitat de satisfer: l'instint sexual i el de la paternitat. Pel primer, s'assegura la continuïtat de l'espècie i es dóna compliment als sobirans designis de Déu qui, en les meravelles de la seva Providència inefable, volgué servir-se de les criatures com ministres o instruments de la Creació; i per l'instint de la paternitat — en el qual el de reproducció té el seu complement indispensable — l'home sent el noble orgull de la continuació de la seva personalitat a través de la dels fills, els quals són com una prolongació del seu mateix ésser, i endut per aquest enlairat sentiment, realitza, a desgrat de responsabilitats i sacrificis, els més grans treballs i els més heroics esforços per tal d'atendre convenientment les necessitats físiques i morals dels plançons que li han estat per Déu confiats. Heus ací, doncs, una font d'estímuls i d'activitats fecundes, que de cap manera no podria substituir-se per l'amor vague i inconcret a la collectivitat, no tan natural, immediat i comprensible com l'amor a la pròpia descendència.

Però, no n'hi ha prou amb dir que l'obrer té dret a constituir una família; cal, a més, donar-li mitjans per a fer-ho. Altrament, aquella afirmació no solament restaria en la categoria de les teoritzacions estèrils, sinó que semblaria més aviat un sarcasme. Doncs bé: el dret del qual parlem té una contrapartida clarissima: l'obligació de mantenir la muller i els fills. "Llei és santíssima de la naturalesa — diu la "Rerum Novarum" — que el pare de família ha de defensar, alimentar i amb tota mena de sollicituds tenir cura dels fills que engendrà; i de la mateixa naturalesa hom dedueix que pels fills, els quals, en certa manera reprodueixen i perpetuen la persona del pare, aquest ha de captenir-se d'adquirir i preparar els mitjans amb què honradament puguin en el perillós camí de la vida, defensar-se de la dissort".

És precís, per tant, procurar al treballador allò necessari per a omplir aquesta obligació, única manera de fer possible l'efectivitat d'aquell dret. I això, evidentment, sols pot aconseguir-se si el salari, que és la font principal, si no exclusiva, d'ingressos de l'obrer, sigui suficient per al sosteniment de les seves càrregues com a pare: és a dir, que el salari sigui familiar.

* * *

Tan important, almenys, com el caràcter individual del dret que comentem, és, sens dubte, el seu caràcter social. Efectivament, el poder sostenir d'una manera digna i decorosa la família, és quelcom que afecta primerament, però no exclusivament, el pare. Interessa també als altres membres de la comunitat domèstica i en general, a tota la collectivitat civil. "Sense un salari o ingrés suficient per a mantenir la família, no hi ha família, i sense família, no hi ha societat." Heus ací, doncs, dos altres legítims interessos en pro del salari familiar, tan respectables almenys com el del cap de casa: el de la família a subsistir, i el de la Societat a estar constituïda per nuclis familiars que no posin en perill la seva pau ni la seva vida.

És innegable que el nucli familiar, com a anterior i en certa manera, superior a la constitució de la Societat civil, té també drets perfectament caracteritzats i fins independents dels d'aquesta. "El mateix que l'Estat, la família és una veritable societat regida per un poder que li és propi: el poder patern. Per això, dintre els límits que li prescriu el seu fi immediat, *té la família, en l'aspecte de procurar i aplicar els mitjans que per a son benestar i justa llibertat són necessaris, drets iguals, si més no, als de la societat civil.*" (R. N.). Ara bé, si la família té dret a la seva subsistència i llibertat àdhuc fent abstracció de la resta de la collectivitat humana, com a societat perfecta que és en allò que ateny les seves finalitats privatives, i si l'assoliment d'aquests mitjans correspon principalment al poder patern que regeix aquesta societat familiar, tota vegada que "voler que intervingui el poder civil en les intimitats de la llar és una grossa i perjudicial error" i que "quan s'abandona la providència dels pares, per a introduir en el seu lloc la de l'Estat, s'obra contra la justícia natural i es dissol el lligament de la llar domèstica", és evidentíssim que la família, com a tal, té un dret natural i perfecte a què el pare que la regeix pugui proveir adequadament les seves necessitats, dret natural que la Societat civil no pot negligir ni desconèixer, sinó que, per contra, ha d'afermar-lo i garantitzar-lo, puix "si les famílies en formar part d'una comunitat i societat humanes troben destorbs en comptes d'auxili, i en comptes de defensa, una minva de llurs drets, la societat es faria avorrible, en lloc de desitjable".

Però aquest procés jurídic familiar que acabem d'estudiar breument i que porta com a conseqüència l'afirmació del salari familiar com a dret propi i perfecte de la llar obrera, no és pas únicament un procés de dret privat que circumscrigui els seus efectes a l'esfera peculiar i privativa d'aquest. Contrà-

riament, irromp en vigorosa projecció damunt l'àrea del dret social i públic, fins a constituir-ne un fonament indestructible i essencial de la seva construcció doctrinal i positiva. I això, per què? Doncs, pel que hem dit abans, que no pot pas ésser indiferent a la societat, l'estat físic i moral de les famílies que la composen, puix que, essent les famílies les cèl·lules vives del cos social, en elles rau l'origen de la sanitat o de la malaltia d'aquest.

La societat serà allò que sigui la família. La crisi de la família, ha dit algú, és tan o més pertorbadodora per a la societat que la mateixa guerra de classes o la depressió econòmica. Els estats de decadència o d'exalçament d'un poble coincideixen sempre, amb perfecta sincronia, amb l'estat de moralitat i prosperitat de les famílies que el composen. L'esfondrament de la família, causa i efecte alhora de la perversió dels costums, porta, fatalment, l'esfondrament de la civilització i el començament de l'anarquia.

Veieu, doncs, com interessa profundament a la societat que la família obrera, que aixopluga les capes socials més extenses i nombroses, i que és, per la seva feblesa, la més exposada als perills que hem enumerat, se n'alliberi mitjançant un salari just, que li asseguri el pa, la tranquil·litat, la joia, l'esdevenidor dels fills, l'austeritat, la satisfacció del viure honest i la fermança del repòs merescut després d'un profitós esmerçament d'energies i suors per al treball, font de benaurances i de riquesa per tothom. Així, la llar és escola, és temple, és baluard indestructible de la civilització i de totes les virtuts cristianes, és l'exemplari magnífic on tota mena d'heroismes tenen estada i on la passió egoista, triomfant en tantes esferes de la vida, és confosa per l'amor més pur que hi ha damunt la terra.

Així la família és, certament, la institució fonamental, la columna segura i sòlida, on s'aferma plenament, tota la meravellosa estructura, gloriosa i centenària, de la Pàtria.

Moviment catòlic

Les universitats catòliques franceses. — El problema de les universitats catòliques no es planteja de la manera deguda, escriu el Pare Delattre, si un es limita a fer una comparança entre les grans despeses que exigeixen a la caritat i a la generositat dels catòlics i el nombre limitat d'estudiant que freqüenten aquestes universitats. L'objectiu de la universitat catòlica no és pas solament el de formar i educar científicament l'estudiant; té també la missió de formar una selecció d'homes de ciència que defensin la ciència i la intel·ligència contra les desviacions a què estan exposades pels prejudicis i pels apassionaments i rectificar la influència del magisteri de l'Església en tots els dominis del pensament. Sota aquest aspecte és indiscutible que les universitats catòliques franceses juguen un paper important. No solament influeixen perquè el professorat universitari oficial tingui una major reserva i mesura en el seu ensenyament, enforteixen el prestigi del Catolicisme pel nombre i la valor de les publicacions científiques del seu professorat, també encoratgen d'una manera especial la joventut de tots els estaments a confessar-se catòlica. El catolicisme francès, a no tenir les universitats catòliques, no hauria superat tan fàcilment el temps de les persecucions de Combes, ni hauria pogut mantenir en la vida pública aquella posició que se li discutia violentament. Sense la universitat catòlica no hauria estat possible crear aquells monuments de la ciència catòlica com els diccionaris de la Bíblia, de Teologia catòlica, d'Apologètica tan interessants per a la vida religiosa.

La importància d'aquestes publicacions científiques és extraordinària. Són proves irrefutables d'una alta valor espiritual, al mateix temps, emperò, són òrgans poderosos de difusió del Catolicisme.

És cosa certa que les Setmanes Socials — l'any passat se celebrà la XXV a Reims — sense les universitats catòliques no haurien arrelat tan fàcilment, ni davant l'opinió pública no s'haurien plantejat d'una manera tan clara i amb tanta competència els problemes que afecten la restauració de l'ordre polític i de l'ordre social.

No és en darrer terme que cal agrair a les universitats catòliques el fet que, a França, després dels vint anys de separació, el Vaticà gaudeixi d'un alt prestigi; que les congregacions religioses, inclosos els jesuïtes, puguin continuar a França subsistint i treballant a la llum del dia, sense que ningú no apelli al compliment de la llei de congregacions de 1901; que un nombre considerable de burgesos i d'obrers joves retornin a l'Església; que, fins i tot en els cercles governamentals hom es preocupi dels perjudicis causats per l'escola laica, aquella escola sense Déu que havia volgut fundar la república.

Certament això no significa pas un triomf real, però això ja és molt i aquells que es preocupen d'escriure i d'estudiar la història de França sense prejudicis poden veure un progrés que ens priva de mirar amb recança èpoques passades.

Sota el signe de la creu gamada. — La revolució nacional-socialista alemanya és d'un abast i d'una transcendència dels quals no ens podem pas fer càrrec els que vivim lluny d'aquell país i no l'hem pogut visitar després d'aquesta revolució. En la ideologia i en l'actuació del nacional-socialisme hi ha una barreja de pensament social catòlic, d'idolatria de l'estat i de la raça, de nacionalisme, que van molt més enllà del que segurament volia el comentador de Donoso Cortés, el professor Schmidt, en preparar en el "Ring" l'advenimient de l'estat nacional-socialista.

L'Església catòlica va concertar un concordat perfecte amb el Reich, l'aplicació, però, d'aquest pacte dóna peu a molta fregadissa. Un pot i ha de creure en la bona fe del "Führer", home que confessa que la ideologia i l'actuació del famós alcalde social cristià de Viena Doctor Lüeger (1910) va tenir una forta influència en la seva formació, però no sabem si es pot donar un marge de confiança molt gros als seus subalterns que no són catòlics i que aprofiten tota avinentesa per modificar els catòlics.

El Cardenal Faulhaber, una de les figures més eminents de l'Església, va atacar durament el moviment religiós nòrdic-germànic en un discurs pronunciat el dia 31 del passat desembre. El Cardenal va ésser ob-

jecte dels més durs atacs per part dels racistes, talment com si els bisbes no fossin els custodis de les ensenyances i doctrines de l'Església. La fúria antisemítica ha portat els racistes, entre ells a eminents professors d'universitat, a negar tota valor de l'Antic Testament i a considerar la vida de Jesús com una llegenda. En uns articles admirables, publicats en la revista "Schöne Zukunft", el Cardenal Faulhaber ha demostrat el caràcter profètic de l'Antic Testament i el seu acompliment en la Llei nova. La civilització occidental europea és obra del Cristianisme.

A la nit del 27 al 28 de gener es desparaven dos trets a la finestra del despatx del Palau on el Cardenal Faulhaber rep les visites. Casualment ell es trobava a la Capella i va sortir illès de l'atemptat.

El bisbe de Magúncia ordenà que les esglésies i els edificis de convents fossin ornats solament amb la bandera pontifícia. Una manifestació tumultuosa es presentà davant del seu palau, l'obligà a rectificar la seva decisió i se l'acusà d'haver tingut contubernis amb els separatistes del Rhin.

El director del Seminari Tridentí de Freisingen va ésser condemnat a vuit mesos de presó per haver estat acusat d'haver dit que els incendiaris del Reichstag havien estat nacional- socialistes i el no haver participat en la campanya d'hivern en pro dels sense feina. Aquest director del Seminari Tridentí de Freisingen havia destinat més de 100.000 marcs en obrers per a auxiliar els obrers parats.

Un rector, un sacerdot i un catequista de Munic han estat condemnats a diversos mesos de presó per haver fet córrer notícies falses.

El bisbe de Bamberg ha dirigit una crida a la clerecia perquè s'abstingui de tota activitat política i perquè acati amb tota lleialtat el règim. El ministre d'estat de Baviera, en comentar aquesta crida, diu que hauria de tenir eco en tot el país per tal de no haver-se d'arribar al trist espectacle d'haver d'empresonar sacerdots.

Un dels teòlegs del món catòlic de més fama és el professor de Teologia de Tubinga, Carles Adam. En una assemblea presidida pel bisbe d'Stuttgart, aquest professor donà una conferència i les organitzacions de juventuts catòliques compareegueren amb uniforme a l'assemblea. Aquest professor eminent va ésser suspès de la càtedra, si bé es va retirar la suspensió després d'un advertiment, perquè "en les futures manifestacions s'observés una major reserva".

L'arquebisbe de Freiburg ha donat un decret sobre l'esterilització. Diu que els que pateixen mals crònics no han de contreure matrimoni i aquells solament poden optar pel matrimoni quan estiguin curats d'aquestes malalties. En el problema de l'esterilització regeix la doctrina de l'encíclica "Casti Connubii "de Pius XI.

El Butlletí de la diòcesi d'Aquisgran ha condemnat els llibres "Mites del segle 20" i el "Manual del problema de la joventut". També ha estat prohibit, a proposta de la "Lliga de preservació del poble", per part de l'estat, el llibre "La meva vida de convent" que conté "revelacions" falses de la vida dels convents d'Holanda i de l'Índia.

El Doctor Goering, president de Prússia, ha pres mesures molt severes contra la maçoneria, posant tota mena de limitacions i de traves a les lògies per a fer-los la vida molt difícil.

El ministre del Reich Doctor Frick ha atacat durament la falsa llibertat de la Ciència liberal. Les universitats no tenen cap llibertat per a crear una Ciència i una doctrina que va dirigida contra el poble. La llibertat de la Ciència no vol dir altra cosa que l'investigador està obligat a servir la veritat.

El Ministre prussià d'Instrucció Pública ha prohibit que en les universitats es donin cursos i conferències de caràcter polític.

Les dues grans federacions d'associacions d'estudiants catòlics d'Alemanya han deixat el llur caràcter confessional per a esdevenir associacions professionals en cada universitat.

Un conveni establert entre el bisbe protestant del Reich i el "Führer" de les joventuts del Reich, estableix que totes les joventuts evangèliques, inclús les esportives i de gimnàsia, queden incorporades a la joventut de Hitler. Dues vegades al mes en dos diumenges tindran funció religiosa a part, i dos dies a la tarda, cada setmana, tindran instrucció religiosa.

La llei de premsa alemanya és una gran novetat. No solament els periòdics han d'indicar el seu tiratge per tal de no enganyar els anunciants; la professió de periodistes està subjecte a una sèrie de condicions. Les editorials que no tenen caràcter religiós són controlades per un comitè que revisa els llibres per saber si estan d'acord amb la ideologia de l'estat.

Una sèrie de bisbes van ordenar que l'anunci de les funcions de les parròquies, celebrades cada diumenge, solament fos tramès a aquella premsa que es comprometés per escrit a no publicar res ofensiu contra la religió ni cap classe d'anunci inconvenient. El comte Schwering, president de la federació de la premsa renana-westfala ha declarat que la llei de periodistes del Reich dóna la seguretat de protegir els sentiments religiosos i que tots els directors de periòdics alemanys estan obligats a no publicar res d'allò que pot afeblir la cultura alemanya o que pot ferir els sentiments religiosos d'un tercer.

Sota el signe de la creu gamada s'opera una gran renovació. L'Església ací i allà sofreix de les violències d'un nacionalisme abrandat. El nacional-socialisme ha anullat el comunisme i prepara el camí per un nou ordre polític i social.

BIOSER FORTIFICA

Carnet setmanal

Un gran interrogant. — *En el moment d'escriure aquestes ratlles s'obre davant nostre un immens interrogant: ¿què passarà durant la setmana que comencem? Tota mena d'auguris han estat fets respecte d'ella. Les vagues del ram de construcció, d'arts gràfiques i d'altres, de Madrid, així com la de transports de València, donen a la present setmana un to un xic tenebrós i desolador. Què passarà?*

No creiem que els fets siguin massa catastròfics. Tenim l'experiència que quan hi ha un Govern complidor del seu deure, no passa res més del que volen quatre cervells desorientats i quatre cors que no estimen; però, no passa res més. L'autoritat es posa en el seu terreny, i les conseqüències dels fets poden ésser doloroses, però no importen canvi transcendental de cap mena.

Les vagues de Madrid, les violències de tota mena, els atracaments i les coaccions, són el nostre pa — ben amarg, per cert — de cada dia. Però ¿quin remei ens queda sinó viure aquests mals mentre la societat es trobi subjecta a les conseqüències d'un desbordament general de lletra impresa i sense un contingut espiritual que ens faci millors?

Mai com ara no havien estat publicats tants diaris subversius de l'actual ordre de coses. Hi havia hagut temporades en què la premsa soi-disant *obrerosocial es reduïa a un parell de diaris i algun setmanari. Avui, els diaris són un per cada agrupament social, i els setmanaris, sense control de cap mena, inflamen les intelligències de tots els esperits senzills que somnien constantment i que constantment volen destruir tot el que ara existeix per a bastir edificis nous les línies i resistències dels quals han sortit de les imaginacions de quatre febrosencs i despitats.*

L'interrogant ens impedeix, doncs, dir res sobre la situació actual. Un moment d'inquietud és el nostre. Però, en canvi, es diu que el Govern vol governar, que el Ministre de la Governació té totes les mides preses, que és home de caràcter i que no deixarà de fer respectar el principi d'autoritat.

I això ja és una garantia per a tots. Garantia ben trista, per cert, ja que la garantia veritable és la moral, i no pas la de la força material. Però, ¿què hi podem fer si les circumstàncies en aquest moment no en permeten d'altra que la de la força pública?

La revolució socialista. — *¿Què ho deu fer que la revolució socialista, organitzada per la U. G. T., no ha fet mai por a ningú, ni ha tingut cap home que cregui en ella?*

Els dirigents del socialisme es veuen obligats a predicar revolucions, com un altre dia predicaven l'atemptat personal. Però davant d'una posició política resistent, les seves revolucions es perden en l'atzur.

I és que, en el fons, no hi ha sinó unes amenaces per a produir pànic en certes esferes polítiques, en les més altes del país, tal vegada, però res més. Ni els homes del socialisme es troben preparats per a endegar revolucions, ni els seus procediments són adients per a això.

Amb tot, hi ha qui desitjaria que aquesta revolució es produís per a una sola cosa: perquè el Govern tingués ocasió i deure de pegar seriosament els socialistes i perquè el socialisme, com a partit, pogués ésser posat al marge de la llei. Els amics de les dictadures — i avui, dissortadament, dins Espanya són molts els que hi somnien — voldrien malifetes del socialisme perquè aviat es produís la contrarevolució que ells també somnien.

El Parlament de Catalunya *segueix buit, gairebé buit. Els mateixos diputats de majoria es veuen obligats a representar una comèdia d'oposició, i ara són molts els qui ni en aparença es dediquen ja a una tasca semblant.*

Però, per damunt de la discusió que pugui obrir-se entorn de si la minoria de Lliga Catalana ha fet o no ha fet bé retirant-se d'aquest minúscul Parlament, ¿no és veritat que el mal més poderós que pesa damunt d'ell — i que no deriva pas de la retirada de la minoria de Lliga Catalana, sinó de molt temps abans — és l'absoluta indiferència del públic davant la seva comesa i davant les seves deliberacions? ¿Qui es recorda en to de lloança que avui tenim un Parlament a casa nostra? En canvi, ¡quants i quants se'n recorden per a blasmar-lo i maleir-lo per les seves obres! I aquesta contradicció ha de portar, en conseqüència, una atmosfera desfavorable a la nostra institució legislativa.

Quina pena que fa tot això, amics lectors! Però, ¿qui en té la culpa sinó els que han procurat desprestigiar la institució, fent-la obra de grup i posant-la a les ordres d'un partit polític, i no de Catalunya? ¿És que Catalunya pot viure sots el signe de l'esquerra? ¿És que podem ésser esclaus de les conveniències d'un partit? Per això comprendríem molt bé que tots aquells que es troben decebuts per la desfeta del Parlament, es dediquessin a cercar-ne les causes veritables, sense pensar que hagin de deprendre de la retirada d'una minoria, ni de petites maniobres polítiques per l'estil. La decadència deriva d'haver convertit el Parlament — que hauria d'ésser de tots els catalans — en una capelleta minúscula i rònega, en la qual només els dirigents d'un partit polític es troben bé.

I tanquem la secció, *ja que els fets que es diuen que amenacen no s'han produït, i no voldríem exposar-nos a ésser qualificats de mals profetes.*

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda
Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i Borsa - Fontanella, 15

Calendaris de FOMENT DE PIETAT 1934

Calendari del Sagrat Cor de Jesús. Aquest calendari que ha arribat al XVIII any de la seva publicació, conserva tota la vigoria i amenitat de sa naixença augmentades per l'experiència que sempre ha estat mare de la ciencia. La part religiosa, el folklore, l'humorisme, la literatura, etc., hi són més que cap any ben representats.

Hi trobareu un santoral complert, noticies piadoses, els dies de dejuni i abstinència, tradicions populars bellament recontades, humorisme de bon to, vers i prosa dels nostres grans escriptors i l'aforisme diari.

Preu: **0,55** Ptes.

ALTRES CALENDARIS

	Pessetes
Calendari Bloc-Català. Santoral Català — Aforisme diari. — Curiositats. — Folklore. — Acudits. — Literatura. Endevinalles.	0,55
Calendari Cristià de Catalunya. Complert santoral. — Festes de l'any cristià. — Abstinències dejunis, etc.	0,40
Calendari de la Cuina. Indicació preciosa a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any en un sol full.	0,15
El mateix, muntat en cartó	0,50
Agenda del Cristià (Calendari de butxaca) Conté: llibreta de notes per a tots els dies. — Calendari de festes, dejunis i abstinències. — Dietari de caixa, per a entrades i sortides. — Devocionari pràctic de butxaca. — Cartera i targeter. — Memorándum per a direccions i apuntacions. Reiligat amb pegamoid. .	1,50
Calendari Perpetu. L'any cristià. — Santoral de l'any. — Temps i festes mòbils. — Festes de precepte. — Dies d'abstinència i de dejuni. 32 planes amb coberta	0,20
Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà.	0,50
Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a gran propaganda.	0,50
Tarja pel calendari Bloc. Variat assortiment a preus econòmics.	

REIS - REIS - REIS - REIS

Bons Costums Catalans

Sèrie de llibres ilustrats de lectura amena, cristianitzadora i educativa que, per fer estimar més les ideas populars i formant part de la "Col·lecció Roselles", publica **FOMENT DE PIETAT. Duran i Bas, 11.**

Vol. I. **La Castanyada.** *Ils. de J. Vinyals.*

Capvespre de Tots Sants. Costums exòtics voldrien desfigurar aquesta diada. Les families que viuen massa a la moderna senten la basarda de la tardor que els esfulla el cor de tota illusió sana i alegradora. Les que en santa pau celebren la castanyada tradicional, frueixen d'una vetlla ideal, insuperable.

Vol. II. **La fira de Santa Llúcia.** *Il·lustracions de J. Vinyals.*

Cap a mig desembre, somriu aquesta diada precursora de Nadal. La compra de figures i casetes és el primer preparatiu del pessebre. Fent almoina als ceguets en la festa de llur Patrona i afavorint els fiaires més pobres i necessitats, se santifica joiosament aquesta diada atabiadora del desembre congelat. Bella la gesta de la simpàtica Montserrat, personatge d'aquesta historieta, i bella també la dels seus germanets i cosinets que ho saben reconèixer.

Vol. III. **Nadal.** *Il·lustracions d'A. Utrillo.*

La festa de les festes. Diada d'alegries dels cors i de les families cristianes. L'amor d'un Déu ens força dolçament a estimar de debò, a ésser humils i amics dels pobres i a voler que la joia nadalenca arribi per a tothom. Una mare cristiana troba emocionant manera de fer-ho comprendre aixi a la seva filleta i ho podreu llegir en aquesta història.

Vol. IV. **Els Reis.** *Il·lustracions d'A. Utrillo.*

La festa major dels infants, la verament insubstituible, la que els posa a les mans presents riquissims i els duu a la fantasia somnis d'or. L'avinentesa de veure premiada la bona conducta i castigada l'estultícia, arrodoneix educativament la diada, que constitueix el temptador llamí de petits i grans. En resum, una novelleta agradosa i captivadora.

A punt de sortir: **Els tres tombs. - Dijous gras.**

Nous volums en preparació.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

Volum I. SANT IGNASI DE LOYOLA AUTOR DELS EXERCICIS ESPIRITUALS, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Aquest volum, de 424 planes, conté la vida de Sant Ignasi, del qual es dóna un magnific retrat espiritual.

Volum II. TEXT I VERSIO DELS EXERCICIS ESPIRITUALS DE SANT IGNASI DE LOYOLA, pel P. Josep Calveras, S. I., volum de 200 planes amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.

Volum III. INTRODUCCIO ALS EXERCICIS ESPIRITUALS DE SANT IGNASI DE LOYOLA. TEORIA I PREPARACIO, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Consta de 332 planes, en les quals trobaran, Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.

Volum IV. EXPLANACIO DELS EXERCICIS ESPIRITUALS DE SANT IGNASI DE LOYOLA, PRIMERA SETMANA, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Bell volum de 420 planes amb dos gravats explanant les meditacions i aplicacions de sentit sobre Principi i Fonament, els tres pecats propis i l'infern. Conté, a més: Addicions, primeres regles de discreció d'esperit, notes sobre escrúpols i suggestions i apèndix.

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

Cançoneret de Nadal

Bell recull de 16 cançons nadalenques, lletra i música, presentat amb tota cura. Portada de colors per A. UTRILLO. No ha de mancar en cap llar catalana.

Preu: 30 cèntims exemplar

Ultra

SIMPLEX
ASPIRADOR PARA EL POLVO
EL MAS ECONOMICO

CASA ROSICH

RDA. S. PEDRO, 7
PUERTA DEL ANGEL, 25
TAPINERIA, 33
TELEFONOS: 19023 Y 19613

Demostraciones gratis á domicilio

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA i TAPISSER
DECORADOR

MOBLES I OBJECTES D'ART I DE FANTASIA

AGENÇAMENT D'INTERIORS MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
B A R C E L O N A

Una cosa nova! **CUBITOS CENOVIS**
amb extracte de vitamines completament vegetals
Dos "cubitos" 0'25 ptes.
Dipòsit General:
Casa Santiveri, S. A. CALL, 22 - BALMES, 5 - TRAFALGAR, 7 - MALLORCA, 247

REBUDES NOVETATS

Balsells

SASTRE

Pl. Urquinaona, 4
Tel. 24954

JA SOU SUBSCRIPTORS DE
Catalunya Social?

PENSIÓ CAMPI
Habitacions exteriors, Aigua corrent, Cambres de bany i dutxa. - Pensions - Servei a coberts.

Casa recomanada per als Rvds. Senyors Sacerdots, persones i famílies catòliques
Carrer Canuda, número 4, principal (junt a la Rambla)
Telèfon 22931 **BARCELONA**

Xarop PUIG

De venda en totes les bones Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permètre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratories, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estanc i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet del Sorteig Extraordinari del 11 de maig a benefici de la Ciutat Universitària.

ATENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona

Rvnd. Sr. Rector
de
RUBI
(Barcelona)

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO